

naar det hedder i Forslaget, som det er vedtaget af Landstinget, at Jærnbannerne blive fri for Ansvar, hvis Skaden skyldes den skadelidendes Uagtsomhed. Vi have derfor anset det for nødvendigt at føje Ordet „grov“ ind foran Uagtsomhed og forlange, at Jærnbannerne skulle give Erstatning, overalt hvor Ulykken ikke skyldes vedkommendes grove Uagtsomhed. Thi med Jærnbannerne beforders jo alle Slags Mennesker, meget gamle Folk, Børn og mange andre Mennesker, som kun have lidet Kendskab til den Fare, som er forbunden med Jærnbandedriften, og i ringe Grad ere i Stand til at tage sig i Vare. Folk, som høre daarligt og se daarligt, have dog ogsaa Krav paa at blive befordrede, hvis man nu stiller den Fordring, at der ikke maa vises nogen som helst Uagtsomhed, ikke en Gang en ringe Grad af Uagtsomhed, vil der let kunne indtræffe Tilfælde, hvor saadanne Folk, der ikke have alle deres Sanser saa skarpe, som det kan siges at være normalt hos Mennesker, enten paa Grund af høj Alderdom eller paa Grund af Sygdom, kunne komme til at begaa en ringe Uagtsomhed, og altsaa ingen Erstatning faa. Det er nødvendigt at sige, at det skal være grov Uagtsomhed, og i Virkeligheden er det heller ikke ret meget, man derved forandrer i Forslaget. Det er jo overladt til Domstolenes Skøn, hvad der kan siges at være grov Uagtsomhed, i det enkelte Tilfælde, og naar vi her sætte ind, at det skal være grov Uagtsomhed, vil det altsaa kun sige, at det er overladt til Domstolene i hvert enkelt Tilfælde at skønne over, om en saa gammel Mand eller en Mand, der hører saa daarligt, eller en Mand, der ser saa daarligt, virkelig ogsaa har tilsidesat de Fordringer til Agtpaaagivenhed, som man kan stille til en fra Naturens Haand saa daarligt udrustet Person. Derimod vil det, at man lader Reglen staa, som den er nu, at selv den ringeste Uagtsomhed skal medføre Erstatningsfrihed for Jærnbannerne, medføre, at hvis en saadan Mand med ringe Aands-evner, med daarlig Hørelse eller daarligt Syn, havde begaaet en Uagtsomhed, som han ikke kunde undgaa paa Grund af disse Egenskaber, vilde han ikke faa Erstatning.

Det var Ændringsforslagene Nr. 1, 2 og 3. Nr. 4 er kun en sproglig Ændring, ved hvilken „erholdes“ rettes til „faa“. Saa kommer Ændringsforslag Nr. 5 til § 3. Det er igen et betydeligt Ændringsforslag. I det Forslag, som Regeringen forelagde, var det bestemt, at naar en Person omkom ved en Jærnbaneulykke, skulde ingen andre

kunne forlange Erstatning i Anledning af hans Død end den, over for hvem der paa-hvilede den afdøde en retlig Forsørgelsespligt. Dette fandt man i Landstinget var for snævert, og man udvidede det til, at der ogsaa skulde ydes Erstatning til „den afdødes Ægtefælle og Børn, derunder Stif- og Adoptivbørn, for det Tab, de lide ved at miste deres Forsørger.“ Altsaa, hvor vedkommende blot faktisk var Forsørger, ogsaa for Stif- og Adoptivbørn, skulde der gives Erstatning, skønt der ingen retlig Forpligtelse var til at forsørge dem. Ligeledes hvor en Person faktisk forsørger Børn, som ere komne ud over den Alder, for hvilken den retlige Forsørgelsespligt paa-hviler Faderen. Men naar man har forladt Regeringens Standpunkt at holde sig til den retlige Forsørgelsespligt, hvilket jeg mener, det er rigtigt, at man har forladt, saa er der formentlig heller ingen Anledning til at standse, hvor Landstinget er standset. Naar man tager rent faktiske Forsørgelser med, er det ogsaa rimeligt at tage det Tilfælde, hvor det er Sønnen, der faktisk forsørger sine gamle Forældre, som omkomne. Naar man overhovedet er gaaet uden for Kredsen af de Personer, over for hvem der paa-hviler den omkomne en retlig Forsørgelsespligt, saa er egentlig det Tilfælde af faktisk Forsørgelse, der ligger nærmest for til Medtagelse, det, hvor en Søn forsørger sine gamle Forældre, thi de ville være yderst uheldigt stillede, naar deres Forsørger omkommer og de i deres Alderdom staa uden nogen som helst Midler til at forsørge sig selv. Jeg anbefaler derfor Ændringsforslaget under Nr. 5 til det høje Tings Velvilje. — I Ændringsforslag under Nr. 7 er der foreslaaet en Ændring ligeledes til § 3, som vistnok ingen vil indvende noget imod. Der staa, at Underholdsbidraget kan fastsættes „for et vist Tidsrum“ for de Personer, der skulle have Erstatning; vi foreslaa indskudt, at det ogsaa kan fastsættes „livsvarigt“. — I Ændringsforslaget under Nr. 8 er der foreslaaet 2 Bestemmelser. Den første er den, at ligesom Ulykkesforsikringsraadet i Henhold til den nylig vedtagne Ulykkesforsikringslov kan bestemme, at ogsaa andre Personer end dem, som der i Ulykkesforsikringsloven gennem selve Loven er tillagt Erstatning, skulle have Erstatning, saaledes ønske vi at henlede Opmærksomheden paa, at skønt vi ikke i Loven have villet foreslaa Forpligtelse til at give Erstatning til andre end Ægtefæller, Børn eller Forældre, som miste deres Forsør-